

עניין: זימה תועבה ותבל

מהר"ל חידושי אגדות

תועבה תועה אתה בה. (נ"א ע"א). א"ל בר קפרא יראה כי לכך אמר בר קפרא אלו ג' דברים להודיע כי התאווה הגופנית כמו הזנות והשכרות ושאר תאוות הגוף אין בהם ממש כלל, ובא לומר שהיה שעת משתה ולא ימשך האדם

אחר תאוות הגוף ביותר רק לשמוח בדבר מצוה לשמוח חתן וכלה. ועוד להודיע כי אלו דברים אשר עשה בר קפרא בשביל השמחה שאינו עושה אותם כמו שאר הליצים אשר ילכו אחר הליצנות שאינם רק שחוק בלבד רק שעושה זה לשמח חתן וכלה שהרי יודע הוא כי הדברים הגופניים הם הבל. ולכך רמזה תורה אצל עריות שהם תאוות הגוף שהם הבל ואין בהם ממש, ואין דומה חטא עריות לשאר חטאים כי הרוצה שהרג אין זה נחשב מעשה הבל כמו שנחשב הזנות שאפילו כאשר הוא בהיתר הוא גנאי וחרפה ומה יהיה כאשר הוא באסור. וג' מיני עריות הם ובפרשת אחרי מות (ויקרא י"ח) נכתבו ג' לשונות מחולקים בעריות אצל שאר בשר כתוב ערות אשה ובתה לא תגלה שארה הנה זמה היא, ואצל הדבר שאינו ערוה כמו שאר עריות כתיב ואת זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה היא ואצל בהמה שהוא ג"כ דבר בפני עצמו כתיב לשון מיוחד ואשה לא תעמוד לפני בהמה לרבעה תבל היא, הרי לך ג' לשונות בפרשה הזאת מחולקים לג' חלוקי ערוה, כי אצל קורבת עריות אמר זימה היא כלומר זו מה היא כלומר שאין בזה ממש כלל, ואצל זכר שהוא יותר זר אמר תועבה היא כי הוא טעות גמור ענין כזה, ואצל בהמה שהוא עוד יותר זר שאין זה מין אדם לגמרי אמר תבל היא, ודרש תבלין יש בה, כלומר כי מצד עצמו אין דבר זה ראוי כלל כי מה שייך תאוה אל בהמה שאינה אדם, וכי תבלין יש בה כמו מאכל שאין ראוי לאכול מצד עצמו רק שתבלין מעורב בו מוכח התבלין אוכל ולא מצד עצמו, כך אין הבהמה ראוי לחבור כלל *).

אגרות משה או"ח ח"ד סי' קטו

והנה ראשית הידיעה דחומר האיסור דסקילה וכתר וגם שנקרא תועבה והוא מחטאים המגונים ביותר ואף בני נח נצטוו ע"ז הוא כח גדול לעמוד כנגד היצר הרע, ושנית שהוא דבר שלא מובן שיהיה ע"ז ענין תאוה דבבריאת האדם בעצם ליכא תאוה מצד טבעו להתאוות למשכב זכור, שלכן אמר בר קפרא לרבי על תועבה זו שנאמר באיסור דמשכב זכור דפירושו תועה אתה בה בנדרים דף נ"א ע"א ופי' הר"ן שמיניח משכבי אשה והולך אצל זכר, וכוונתו דהוא על לטון תועבה שנאמר במשכב זכור יתר על לטון התועבות הנאמר ד' פעמים בסוף פרשת אחרי שקאי על כל העריות דעל קרא דתועבות לא הוקשה לו משום שאין צורך לבאור שפירוש שהם דברים מתועבין ומאוסין מצד איסורי התורה, אבל הוקשה לו על לשון תועבה הנאמר בזכור שני פעמים בפ' אחרי כשנאמרה אזוהרה בלאו ובפ' קדושים שנאמר העונש מה שלא נאמר כן בשאר איסורי עריות דאם מצד האיסור מ"ט לא נאמר זה בשאר עריות, וע"ז תירץ בר קפרא שהוא תביעת הקב"ה בהקרא להרשעים, שלעבירה זו דמשכב זכור הרי ליכא כלל תאוה מצד הטבע שבראתי שיהיה להם תאוה למשכב הנשים דבלא תאוה לא היה אפשר לקיום ישוב העולם כדאיתא בגמ' בשני מקומות ביומא דף ס"ט ע"ב ובסנהדרין דף ס"ד ע"א, ולא אפשר שיהיה פלגא שיהיה לו תאוה לאשה המתרת ולא יהיה לו תאוה לעריות כמו שאיתא שם שפלגא מרקיעא לא יהבי ע"י תפלה שהוא מהטעם שלא נברא. בתחלת הבריאה פלגא, אבל למשכב זכור ליכא שום תאוה מצד הבריאה וכל התאוה לזה הוא רק תועה מהטבע לדרך אחר אשר גם רשעים בעלי תאוה שלא נמנעין מצד חטא ועון אין הולכין לשם שיצר הרע זה אינו אלא מחמת שהוא דבר אסור שהוא כמו להכעיס ח"ו, והחלוק הוא דהרשע הרי איתא ביומא דף ל"ה ע"ב שמתרץ עצמו נאה הייתי וטרוד ביצרי הייתי ומחייבין אותו רק מצד שיוסף מחייב את הרשעים, אבל על עבירה דמשכב זכור אין להרשע העובר על זה שום טענה לתרץ את עצמו כי לא היה שייך להתאוות לעבירה זו, והוא פירוש המדויק והנכון.

WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAHANYTIME

ALLDAF

DAFYOMI PORTAL

KOLHALUSHON